

Sygn. akt II W 217/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

11 lutego 2020 roku

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze - Wydział II Karny

w składzie:

Przewodnicząca – Sędzia Sylwia Zierkiewicz

Protokolant Monika Gąsior

po rozpoznaniu 2 lipca 2019 roku, 13 lipca 2019 roku, 6 grudnia 2019 roku, 28 stycznia 2020 roku

sprawy przeciwko **Z. S.**

PESEL: (...)

obwinionemu o to, że:

1. w dniu 18 maja 2018 roku w P. na ul. (...) II na skrzyżowaniu z ul. (...) na drodze publicznej podczas kierowania pojazdem marki R. o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku A-7, w wyniku czego spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla P. S. oraz K. R.

tj. o czyn z art. 86 § 1 k.w.

sprawy przeciwko **P. C. (1)**

PESEL: (...)

obwinionemu o to, że:

2. w dniu 18 maja 2018 roku w P. na ul. (...) II na skrzyżowaniu z ul. (...) na drodze publicznej podczas kierowania motocyklem marki H. o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku P-4 wyprzedzając w miejscu niedozwolonym wyniku czego uderzył w pojazd marki R. o nr rej. (...) i spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla P. S., K. R. oraz Z. S.

tj. o czyn z art. 86 § 1 k.w.

I. uznaje obwinionego **Z. S.** za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt 1 części wstępnej wyroku, przy przyjęciu iż nie zachował należytej ostrożności tj. wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 86 § 1 k.w. wymierza mu karę grzywny w wysokości 600 (sześciuset) złotych,

II. zasądza od obwinionego **Z. S.** na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, kwotę 463,90 złotych z tytułu wydatków związanych z opiniami biegłego oraz wymierza mu opłatę w wysokości 60 złotych.

III. uniewinnia **P. C. (1)** od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 2 części wstępnej wyroku;

IV. na podstawie art. 119 § 2 pkt 1 kpw kosztami postępowania w części uniewinniającej w sprawie obciąża Skarb Państwa;

UZASADNIENIE

18 maja 2018 roku w P. na drodze prowadzącej z J. do K. w miejscu skrzyżowania się dróg J. P. II z ulicą (...) doszło do zderzenia pojazdów. W miesiącu zdarzenia obowiązuje organicznie prędkości do 50 km/h. Kierujący pojazdem marki R. (...) o nr rej (...) Z. S., nie zastosował się do znaku A-7 „ustąp pierwszeństwa pojazdu”, nie zachował należytej ostrożności poprzez nienależyte obserwowanie drogi z pierwszeństwem przejazdu, w wyniku czego wjechał na tą drogę główną i doprowadził do zderzenia z jadącym prawidłowo, po drodze z pierwszeństwem przejazdu, P. C. (1) poruszającym się motocyklem marki H. o nr (...). Po zderzeniu się pojazdów motocykl przewrócił się na jezdnię i w czasie przemieszczania się po jezdni znaczył ślady tarcia.

W czasie zdarzenia w pojeździe R. (...) znajdowały się dwie osoby P. S. i K. R..

Poruszający się motocyklem marki H. P. C. (1) na skrzyżowaniu wyprzedzał pojazd jadący w jego kierunku, a sygnalizujący skręt w prawo, w ulicę (...), nie przekraczając osi jezdni i nie wjeżdżając na pas ruchu w kierunku przeciwnym. Motocyklista wjeżdżając na skrzyżowanie poruszał się z prędkością nie mniejszą niż 50 km/h, zaś Z. S. około 19 km/h. Wzajemna widoczność przedwypadkowa obu pojazdów wynosiła nie mniej niż 130 m.

Dowód: notatka urzędowa k. 6 II W 218/19 lub 5 II W 217/19, częściowe wyjaśnienia obwinionego Z. S. k.109-II W 218/19, zeznania K. R. k. 125 II W 218/19 i k.125 II W 217/19, k. 217 v II W 217/19 opinia biegłego M. K. „3.2 Prędkości przedwypadkowe” k.202- 213 II W 217/19 częściowe zeznania M. S. k. 71 II W 217/19 i II W 218/19, k.217v. i 215-216 II W 217/19, częściowe zeznania W. J. k.73 II w 218/19 lub 73 II W 217/19 i k.217v. i 216 II W 217/19, częściowe zeznawania P. S. k. 218v. II W 217/19 (k.121 (...) 218/19 lub k.121 II w 217/19), wyjaśnienia obwinionego P. C. (1) k. 179v-18v, 133-134 II W 217/19, k.217v.

W dniu zdarzenia było zachmurzone niebo, nie padało, nawierzchnia była asfaltowa, w terenie płaskim, czysta i sucha.

Dowód: Protokół oględzin miejsca wypadku drogowego wraz z dokumentacją fotograficzną i szkicem sytuacyjnym k. 21 -32 II W 218/19 lub k.20-31 II W 217/19,

Zarówno Z. S. jak i P. C. (1) w czasie zdarzenia byli trzeźwi.

Dowód: sprawozdanie z przeprowadzonych badań zawartości alkoholu etylowego w próbce krwi k. 36-37, 49-50 II W 218/19 lub k.46-4749-50 II W 217/19 , protokół badania trzeźwości P. C. (1) k.9 II W 218/19 lub k.8 II W 217/19,

W wyniku zdarzenia P. C. (1) doznał obrażeń ciała w postaci złamania szyjki kości udowej prawej, złamania trzonu kości udowej prawej, złamania kłykcia bocznego nasady bliższej piszczeli, złamania wyrostka stawowego dolnego kręgu C6 oraz wyrostka stawowego górnego kręgu C7 po stronie lewej bez przemieszczenia, złamania trzonu łopatki prawej, złamania żeber I obustronnie, stłuczenia płuca lewego naruszających narządy jego ciała na okres powyżej dni 7.

Dowód; kopia karty informacyjnej ze Szpitala w J. k.58-61 (...) 218/19 lub 58-59 II W 217/19, kopia opinii biegłego R. M. k. 84 II W 218/19 lub k. 84 II W 217/19,

W samochodzie R. (...) o nr rej (...) uszkodzone zostało nadwozie na lewym jego boku – centrum uderzenia usytuowane jest w odległości 2,4 m od przedniej części pojazdu, na słupku środkowym drzwi. Szerokość uszkodzeń- 1,8 m. Istotne odkształcenia występują od progu do górnej części drzwi – wysokość – 0,7 m , szerokość 1,4 m , głębokość 0,3 m. Szyba drzwi lewych została rozbita.

W motocyklu marki H. o nr rej. (...) nastąpiło rozerwanie koła przedniego, przemieszczenie zawieszenia przedniego do tyłu o 35 cm, odkształcenie reflektora, rozerwanie przedniej części instalacji elektrycznej, wgniecenie zbiornika paliwa z prawej strony , połamanie przedniego błotnika i rozerwanie końcówki lewej rękójści.

P. stan techniczny pojazdów nie miał wpływu na powstanie, jak i przebieg wypadku drogowego.

Dowód: protokół oględzin pojazdu R. (...) o nr rej (...) k. 36-38 II W 218/19 lub k. 3537 II W 217/19 ,protokół oględzin pojazdu marki H. o nr (...) k. 39-41 II W 218/19 lub k. 38-40 (...) 217/19, opinia biegłego M. K. k. 42-43 II K 218/19 lub k.41 (...) 217/19,

Z informacji K. wynika ,ze obwiniony Z. S. nie był karany, natomiast z ewidencji kierowców wynika, że był ukarany za przekroczenie prędkości w 2017 roku. P. C. (1) był również karany za przekroczenie prędkości w 2017 roku.

Dowód: zapytanie do K. k. 115 II W 217/19, wpis do ewidencji kierowców k. 138 II W 218/19 dot Z. S., wpis do ewidencji kierowców k. 137 II W 217/19 dot P. C. (1).

Sąd zważył, co następuje:

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w ocenie Sądu prowadzi bez wątplenia do wniosku, że obwiniony Z. S. dopuścił się popełnienia przypisanego mu wyrokiem czynu.

Dokonując oceny wyjaśnień obwinionego Z. S. nie przyznającego się do popełnienia zarzucanego mu czynu Sąd nie dał im wiary w zakresie upewnienia się przed ruszeniem pojazdem marki R. (...) czy może on bezpiecznie wykonać manewr. Nie prawdziwe zdaniem Sądu są również wyjaśnienia w zakresie poruszenia się przez motocyklistę P. C. (1) z bardzo dużą prędkością, a także położenia motocykla przed zderzeniem.

Wyjaśnieniom obwinionego przeczą zeznania naoczego świadka zdarzenia A. K. (1), który wskazywał, że P. C. (1) przed zderzeniem wykonał tzw. poślizg kontrolowany, polegający na jechaniu zygzakiem, aby zmieścić się między pojazdami, których na skrzyżowaniu było dużo. Nie udało mu się opanować pojazdu i uderzył w lewą stronę kierowcy pojazdu R.. Sad zauważył, że na rozprawie 13 sierpnia 2019 roku, świadek stwierdził, że motocyklista położył motor przed zderzeniem, jednak zapytany o przyczynę rozbieżności wskazał wpływ czasu, jednocześnie oświadczając, że wcześniej zeznawał po zdarzeniu, co oznacza że lepiej pamiętał przebieg zdarzenia. Ustalenia dotyczące jazdy motocykla, potwierdził również biegły M. K. w sporządzonej przez siebie opinii z zakresu techniki samochodowej ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków. Wskazywał on również na miejsce uderzenia kasku w samochód oraz wykonane obliczenia na podstawie śladów powypadkowych, co przeczyło wyjaśnieniom Z. S., o położeniu motocykla przed zdarzeniem. Obwiniony również nie zachował należytej ostrożności, albowiem jak sam wyjaśnił: „Było kilka aut, motocyklisty nie widziałem, ponieważ auta skręcały w moja stronę” Już samo to stwierdzenie wskazuje, że nie ustąpił on pierwszeństwa przejazdu kilku samochodom znajdującym się na drodze głównej, nie widział czy pojazdy poza pierwszym skręcającym w jego stronę, też skręcały czy jechały prosto kontynuując jazdę po drodze z pierwszeństwem przejazdu. Obwiniony na skomplikowanym skrzyżowaniu, mimo dużej ilości aut, podjął ruch pojazdem nie ustępując pierwszeństwa pojazdu mimo widniejącego na jego drodze znaku A-7.

Świadek A. K. (1) odnosił się również do zachowania motocyklisty i wskazał, że wyglądało to tak jakby motocyklista wyprzedzał pojazd, który stał, ale poruszał się on po swoim pasie ruchu. Ta relacja jest zgodna z wyjaśnieniem Z. S., że widział pojazd skręcający w jego stronę, który „zwolnił prawie do zera” a wtedy obwiniony ruszył swoim pojazdem. A. K. (1) był osobą, która obserwowała zdarzenie z kierunku przeciwnego do jazdy motocyklisty i miała możliwość dokładnego zaobserwowania czy motocyklista wyprzedzał na trzeciego, przejeżdżając przez podwójną linię ciągłą, czy też wyprzedzał pojazd skręcający, będąc na swoim pasie ruchu. Nie można również tracić z pola widzenia, że Z. S. widoczność przysłaniał również znajdujący się tam przystanek, co powinno go skłonić do jeszcze większej ostrożności przy wjeżdżaniu na drogę główną.

Obwiniony P. C. (1) w postępowaniu przygotowawczym nie składał wyjaśnień, zaś przed Sądem wyjaśnił, że manewr wyprzedzania pojazdów zakończył 500-600 metrów przed skrzyżowaniem, a około 300 przed przejściem dla pieszych, zbliżając się do skrzyżowania jechał z prędkością około 50 km/h, widział granatowe R. (...), którego kierowca nie

popatrzył na niego zanim ruszył. Obwiniony zaprzeczył, aby jechał nie swoim pasem ruchu wyprzedzając auto skręcające w stronę Biedronki.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego P. C. (1), znajdując one oparcie w zeznaniach zarówno A. K. (2), jak i logicznej, pełnej i konsekwentnej opinii biegłego M. K. uzupełnianej zarówno na piśmie jak i na rozprawie przed Sądem, która została stworzona w oparciu głównie o pozostawione ślady na miejscu zdarzenia po wypadku, a uzupełniona o osobowe źródła dowodowe w postaci zeznań świadków.

Sąd dał wiarę w całości zeznaniom A. K. (2), który widział zaistniałe zdarzenie z naprzeciwka. Sąd uwzględnił również rozbieżności w jego zeznaniach, które były wynikiem upływu czasu. Świadek nie starał się w żaden sposób dopowiadać okoliczności, które nie były by zgodne z ustaleniami choćby biegłego popartymi wyliczeniami, a więc okolicznościami zupełnie obiektywnymi.

Sąd z ostrożnością podszedł do zeznań M. S. jak i W. J., którzy zdaniem sądu zeznawali w sposób stronniczy.

M. S., będąca pasażerem pojazdu skręcającego w stronę Biedronki zeznała, że motocyklista pojawił się nie wiadomo skąd, jechał z olbrzymią prędkością, ominął ich przejechał przez podwójną linię ciągłą i uderzył w R.. Zeznania świadka nie są w pełni prawdziwe, bowiem jak wynika z obliczeń dokonanych przez biegłego, motocyklista poruszał się z prędkością zbliżoną do obowiązującej w tym miejscu. Po drugie jako pasażer pojazdu nie mogła ona fizycznie zobaczyć linii ciągłej, w momencie omijania ich przez motocyklistę, a jeśli byli z W. J. już w skrócie w kierunku Biedronki, to jeszcze bardziej wyklucza wiarygodność podawanego przez nią spostrzeżenia z uwagi na kąt skrętu.

W podobny sposób zeznawał świadek W. J., który również wskazywał, że motocyklista wyprzedzał przed zdarzeniem trzy pojazdy, a za min jechały dwa busy, po czym nagle pojawił się przed jego maską i nastąpiło zderzenie. W ocenie świadka motocyklista jechał z prędkością powyżej 100 km/h. Zeznania świadka Sąd uznał częściowo za niewiarygodne stoją w sprzeczności z obliczeniami M. K. a także zeznaniami świadka A. K. (2), który dojeżdżał do skrzyżowania i nie wykonywał żadnych manewrów, lecz miał możliwość obserwowania zdarzenia, a nie tak jak W. J., który skupiony był na zjeżdżaniu do prawej krawędzi jezdni, przed wykonaniem manewru skrętu w prawo i obserwowaniu co dzieje się przed jego pojazdem, który skręcał w innym kierunku od zaistniałego zdarzenia.

Zeznania P. S. nie wiele wniosły do przedmiotowej sprawy. Świadek jest synem obwinionego Z. S. i jest naturalne, że będzie w zeznaniach próbował pomóc ojcu w sytuacji w której znalazł się. Widać to z jego relacji w zeznaniach, gdy zeznaje „ (...)zanim ruszył na drogę wiele razy patrzył w prawo i lewo, aby zachować szczególną ostrożność, bo jechały szybko samochody”. Świadek w czasie składania zeznań 14 listopada 2018 roku miał 15 lat. W dalszych zeznaniach stwierdza, ledwo ruszyliśmy, to coś nas uderzyło. Ja byłem na początku zdziwiony i przestraszony”. Te zeznania wskazują, iż nie obserwował on ze szczególną uwagą tego co się dzieje. Zatem stwierdzenie o zachowaniu szczególnej ostrożności przez ojca jawi się jako mało wiarygodne i raczej podyktowane chęcią udzielania mu pomocy.

Świadek K. R. siedział na miejscu pasażera w R. (...) obserwował ruch na drodze, patrzył zarówno w prawo i w lewo i stwierdził, że „patrzyli dwa razy w lewo i dwa razy w prawo (...)nie było widać nadjeżdżającego pojazdu(...) Gdy włączyliśmy się do ruchu usłyszałem uderzenie i zobaczyłem że coś robiło szybę, wydaje mi się że to był kask. Ja widziałem, że to motocykl, bo była mniejsza powierzchnia uderzenia (...) widziałem moment uderzenia sekundę przed uderzeniem. Odruchowo spojrziałem w lewo(...) widziałem, że motocykl bardzo szybko się zbliża do naszego pojazdu (...) nie miał możliwości manewru ani w lewo ani w prawo”.

Powyższe zeznania wskazują, że motocyklista nie położył motoru, jak wyjaśniał to obwiniony Z. S.. Skoro świadek nie widział żadnego pojazdu, nawet tego skręcającego w stronę Biedronki to ruchy upewniające się czy można bezpiecznie ruszyć, musiały być wykonane dużo wcześniej, a nie w momencie poprzedzającym ruszenie z miejsca przez Z. S.. Ta okoliczność również pośrednio potwierdza przyjęcia, że nie zachował on szczególnej ostrożności, wymaganej w tym miejscu na drodze.

Jeśli idzie o materiał dowodowy w postaci notatek urzędowych, protokołu oględzin pojazdu, karty zdarzenia drogowego i informacji o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego. Wszystkie te dokumenty zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby, w formie przewidzianej prawem i nie ma podstaw do podważenia zawartych w nich treści. Sąd w całości uznał za pełną, jasną i nie zawierającą wewnętrznych sprzeczności opinie biegłego M. K. uzupełnianą zarówno ustanie jak i pisemnie. Biegły rzeczowo odniósł się do wszystkich kwestii wątpliwych dla stron, odpowiadając w sposób logiczny i konsekwentny. Brak było jakichkolwiek podstaw do kwestionowania treści zawartych w opinii.

W świetle dowodów i ich oceny pod kątem wiarygodności należy uznać, że obwiniony Z. S. 18 maja 2018 roku w P. na ul. (...) II na skrzyżowaniu z ul. (...) na drodze publicznej podczas kierowania pojazdem marki R. o nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności i nie zastosował się do znaku A-7, w wyniku czego spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla P. S., K. R. oraz P. C. (2) tj. wykroczenia z art. 86 § 1 k.w.

Zgodnie z art. 86 § 1 k.w. odpowiedzialności za wykroczenie podlega ten, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Kluczową kwestią dla uznania odpowiedzialności z art. 86 § 1 k.w. jest ustalenie, że sprawca nie zachował „należytej ostrożności”. Przez pojęcie to należy rozumieć takie zachowanie uczestników ruchu lub innych osób, które wyłącza, przy uwzględnieniu całości okoliczności występujących w danej chwili, a przynajmniej minimalizuje, możliwość wystąpienia zagrożenia bezpieczeństwa ruchu. Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym (p.r.d.) uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga – szczególną ostrożność. W związku z tym można przyjąć, iż użyte w art. 86 § 1 k.w. sformułowanie „należyta ostrożność” obejmuje zarówno „zwykłą” ostrożność, jak również szczególną ostrożność w razie wystąpienia sytuacji, w której przepisy takiego rodzaju ostrożności wymagają (W. Radecki, Komentarz do art. 86 Kodeksu wykroczeń [w:] M. Bojarski, W. Radecki, Kodeks wykroczeń. Komentarz, Legalis/el). Przez szczególną ostrożność należy zaś rozumieć ostrożność polegającą na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestnika ruchu do warunków oraz sytuacji zmieniających się na drodze, w takim stopniu, aby możliwe było odpowiednio szybko reagowanie (art. 2 pkt 22 p.r.d.) Ponadto zgodnie z art. 3 ust. 1 p.r.d. uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze, poza zachowaniem ostrożności czy szczególnej ostrożności, obowiązany jest unikać wszelkich działań, które mogłyby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, bądź ten ruch utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę.

Warto wskazać na zachowującą aktualność uchwałę Sądu Najwyższego w przedmiocie wytycznych wymiaru sprawiedliwości w zakresie przestępstw drogowych (uchwała SN z 28 lutego 1975 r., sygn. akt V KZP 2/74, Legalis nr 18605). W pkt 6 te same uchwały wskazano, że przez zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym należy rozumieć nie tylko reguły zawarte w przepisach określających porządek poruszania się na szlakach komunikacyjnych i zachowanie w typowych dla ruchu sytuacjach lub wyrażone przez przyjęte oznakowanie, oświetlenie czy sygnalizację, ale również reguły nieskodyfikowane w szczególowy sposób, które wynikają nie tylko z przepisów, ale również z samej istoty bezpieczeństwa w ruchu i które muszą tym samym znaleźć zastosowanie wszędzie tam, gdzie brakuje sprecyzowanego przepisu.

Powyższe rozważania należy odnieść do zachowania obwinionego Z. S.. Swoim działaniem naruszył ona przepis art. 25 ust. 1 p.r.d. poprzez niezachowanie szczególnej ostrożności przy zbliżaniu się do skrzyżowania, mimo że zdawał sobie sprawę z dużego ruchu i trudnego skrzyżowania. Niezachowanie szczególnej ostrożności, z całą pewnością spowodowało zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla P. S., K. R. oraz P. C. (2).

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania należy stwierdzić, że obwiniony Z. S. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wykroczenia opisanego w art. 86 § 1 k.w.

Stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez obwinionego Z. S. był znaczny, gdyż doszło do zagrożenia co najmniej dla zdrowia P. S., K. R. oraz do naruszenia zdrowia P. C. (2), jak również doszło do zniszczenia mienia w postaci samochodu R. (...) należącego do Z. S., jak i uszkodzenia motocykla marki H. należącego do P. C. (2).

Wymierzając karę za okoliczność łagodząca Sąd uznał uprzednią niekaralność Z. S..

Z tych też względów Sąd wymierzył obwinionemu karę grzywny w kwocie 600 złotych. W ocenie Sądu kara ta jest odpowiednia do wagi naruszonych przez obwinionego zasad i następstw jego działania. Taki wymiar grzywny będzie stanowić dla niej dolegliwość odczuwalną, która powinna skłonić obwinioną do powstrzymania się przed ponownymi naruszeniami prawa w przyszłości oraz powinna wywołać przekonanie, że w przypadku tychże naruszeń kara i obowiązek zadośćuczynienia społecznemu poczuciu sprawiedliwości są nieuchronne.

W zakresie orzeczenia w przedmiocie kosztów postępowania co do zasady koszty te obciążają obwinionego w przypadku uznania go za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, dlatego też Sąd nie widząc podstaw do jego zwolnienia zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1 / 2 zryczałtowanych wydatków postępowania z uwagi na dwóch obwinionych oraz kwotę 463,90 złotych za opinie biegłego uzyskane w sprawie jak również opłatę wysokości 60 złotych. Jednakże z uwagi na stan majątkowy obwinionego, utratę samochodu, Sąd uznał, że w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki do zastosowania zwolnienia obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania w oparciu o art. 624 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.o.w.

Sąd uniewinnił P. C. (2) od popełnienia zarzucanego mu czynu. Obwiniony poruszał się z prędkością nie mniejszą niż 50 km/h. Nie można było dokładnie ustalić jaką, dlatego też należało przyjąć prędkość najkorzystniejsza dla obwinionego, jednocześnie dozwoloną w obszarze zabudowanym. Brak było podstaw do przyjęcia, iż poruszał się on z inną prędkością, a zatem mając na uwadze treść art. 5 § 2 k.p.k. przyjąć należało, że była to prędkość 50 km/h. Sąd również przyjął, że obwiniony wyprzedzając na skrzyżowaniu pojazd, który skręcał w prawo, w stronę Biedronki, nie popełnił żadnego naruszenia przepisu prawa o ruchu drogowym, albowiem art. 24 ust 9 dopuszcza przeprowadzenie takiego manewru. Tym samym wobec braku dowodów na winę i sprawstwo obwinionego zasadnym było jego uniewinnienie, zaś kosztami w części uniewinniającej należało zgodnie z art. 119 § 2 pkt 1 kpow obciążyć Skarb Państwa.